

Koloh Gábor
KARÁCSONYI TÁVGYAK

Megint nem tudtunk elköszönni úgy,
hogy egy kicsit ne vertünk volna alá
egymásnak, kis odaszúrás, finom gúny,
aztán marad az a keserű szájíz egy ideig.

Távolsági gyakorlat. Holnap már ünnep?
Pár óra otthon, szülő-mustra, idézgetés
régie elszúrt karácsonyok, tüzet-szüntet
ígéretű, aztán mégiscsak zsörtölődős
napjaiból. Pedig nekem a nagyapám
szokásaihoz mi közöm ma már?
Bár kétségtelen, hogy a hagyomány,
legalábbis nálunk, vállalható, hát van.

Ebből, ha akaratlanul, de viszünk.
Hozom a parfist, pár emléket a kukába.
Aztán mégis milyen Úristent hiszünk?
Egyedül van, most hisztis a szomszéd kutyája.

Azt hiszem, hogy ellent sem állok, úgyis újra-
és újratermelődnek rossz rítusaink, apáról
apámra és rám. Ilyen közös múltunk útja,
de nincs jobb ennél, mert ugyan hol máshol
keresném a motívumokat és indokot?
Nem tudtunk elköszönni, de legalább csöndben.
Ez ismerős valahonnan, tehát megszokott.
Uram, ki létezel, most nem adom. Őt nem.

RÉTEGZETT IDŐ

Kerékküllök közé fogott üveg tükröz,
a ház mögött, a fák között dara hull,
állunk, összesimulunk, a gerendák
alatt, nézd, lent, bent már alakul,

egymásra csúszik és összeépül,
alakot sejtet, de félbehagy, elvet.
Végre már nem számol idővel,
úgy tölt be, el, úgy bizserget.

Úgy von, úgy húz, úgy taszít, csábít,
mindent megad, vagy úgy hisszük,
hogy a miénk, miénk nem volt sosem,
megkaptuk, de sehova se visszük.

Bent vagyunk kint és kérdezzük,
ott maradunk-e a fényképen, vagy soha?
Hajléka lehetne az Istennek, létezik
vagy sem, az ortodoxok fatemploma.

[ÚGY FESTETT IMÉNT]

Úgy festett imént a nap sugara.
Úgy tüzesedik színére az utca sara.
Assisit, ha akarom, szemem
behunyom és látom. Látod, sebem
ott szereztem. Úgy sértettél fel,
hogy józan, kipihent ésszel
sem vettem észre. Nem akartam?
Ma már biztos, hogy elszakadtam
tőled és az is, hogy ott, hogy akkor.
Félreértettük egymást félszavakból.

Úgy fut az ég most is a fejem felett.
Saját szakállamra, de tévedhetek.

HOGYAN VÁLASZTUNK MI PÁRT

Kérdezhethném is, persze, de válaszul egy természetesen-sehogy-on kívül *csak* tákolni és *csak* hülyeséget lehetne, miközben roppant fontos, hogy bővül a tudás és igény, korral, borostával, jobbféle ingekkel, szókinccsel, hogy idővel és módjával udvarol, nem pedig – ó, szájalom – kilincsel, aki ha próbálná, sem tudná leplezni, hogy vágyai. Igen. Szóval a vágya, aminek egy teljes biológiai felépítettség (szélte, hossza) a tárgya és arzenálja. Úgy jutott ez most eszembe, hogy reggeli mellett, ahogy néztem, ráeszméltem, hogy a tébé-kártyádat, a régiforma zöldet, amit én már évekkal ezelőtt elveszítettem, tehát figyeltem és *az* juttatta eszembe, hogy mi voltaképp használati eszközeink szintjén is egy korosztály vagyunk. Kinyitom az ablakot és élnek a szüleink. Nincs gyerekünk és felnőttünk az analóg világban úgy, hogy a digitálisba tanultunk bele: összefonódott, egymást egészítette ki a kettő. Sok lánnyal, fiúval voltunk, ez mind évekkal egymásra rakódott, összeállt és lett is belőle valami tapasztalat mára. Becsukom az ablakot, elvégre tél van és hideg. Meg tudnám tehát mondani, hogy is választottuk mi egymást, tartalmilag és szerkezetileg mi volt, amit figyelembe vettünk a mindenek-után és akár a mindenek-előtt.

Indulunk. Épp ideje, hogy a Corvinnál
megvegyük a cserepes fenyőt.
Végül a mindennapokat választottuk, meg
az alkalmakat, hogy együtt legyünk
és hosszabb távon előre lássuk, mitől lesz jobb
így, mint amúgy legtöbb esténk és legtöbb reggelünk.

Még mindig (44,5 x 42 cm, olaj, vászon)